

Beste Peter,

Heb jij ook een gevoel van opluchting en blijdschap? Het gevoel dat het verleden het verleden is, en de toekomst wijds openligt? Dat de beslissing om de Waterstaatskerk te kopen en samen één gemeente in Hengelo te vormen een moeilijke was, maar dat we nu samen vooruit kunnen kijken? Ik merkte dat niet alleen bij mezelf, maar ook tijdens de dienst afgelopen zondag, waar je de kinderen vroeg of ze het ook zo spannend vonden vorige week. Ze bleven er een beetje stil onder. Je zag ze denken: 'Waar heeft de dominee het over? Wat was er dan spannend?' Een van de kinderen riep uiteindelijk, opgelucht dat hij iets had kunnen verzinnen om jou blij te maken, "Sinterklaas!" Ja, die intocht was er ook, maar dat was niet waar jij op doelde. Toen je vertelde dat de verhuizing naar de Waterstaatskerk definitief was, zag ik ze kijken. Was dat nou spannend? Ik sprak daar met mijn kinderen over. Eén zei meteen: 'Maar mama, dat wisten we toch al lang?' en de ander reageerde: 'Ja, fantastisch he? Dan zijn we met alle kinderen bij elkaar, ook diegenen die er met de High Tea waren.' Kinderen leven met de dag, kijken niet terug, maar vooruit. Daar kunnen wij een goed voorbeeld aan nemen.

Dus als ik dan vooruit kijk, zie ik mezelf al zitten in de nieuwe zaal, die op de bovenkant van de trap komt, met een heerlijk kopje koffie en zelfgebakken taart. Nee, wacht, ik zie mezelf in de kerk, die vol zit. De muren barsten bijna als we samen zingen, begeleid door de organist op het prachtige orgel. Oh nee, wacht, ik zie mezelf in de hal koffiedrinken. Wat een gezellige drukte. En ondertussen lopen vrijwilligers in het rond die koffie schenken, die gastvrouw/heer zijn, mensen die alweer verzamelen in een groep waar vrijwilligers een volgende dienst gaan voorbereiden. Wat hebben we fantastische vrijwilligers in alle wijken. Ik ben benieuwd hoe jij de coördinatie van zoveel vrijwilligers voor je ziet? Een ding weet ik zeker: die vrijwilligersavond die we jaarlijks hebben wordt heel gezellig druk. Gaaf!

Hartelijke groet,

Janine Vermeij

Dag Janine,

Het besluit is er, en dat voelt heerlijk. Het nadenken over plussen en minnen hebben we nu gehad. We kunnen niet meer terug en zullen er, gewoon, voluit voor moeten gaan. Gelukkig was het een besluit met een over-overgrote meerderheid. Uiteraard zijn er mensen voor wie de stap moeilijk blijft. Daar wil je oprechte aandacht voor hebben, ook in deze weken. Misschien hebben we er allemaal wel een beetje last van: je laat heel wat achter.

De kansen die we krijgen zijn enorm. We zijn al druk bezig groepen met elkaar in contact te brengen. Gisteren waren dat acht(!) kookgroepen uit de drie wijken. Vaak al jaren actief met maaltijdbereidingen in de kerk. Van soep tot complete driegangen menu's, soms voor super grote doelgroepen, binnen de kerk en daarbuiten. Je raadt het al: zij zien uit naar een grote, nieuwe, professionele keuken in de Waterstaats. Voor de mensen die ze nu al bedienen, en straks voor wellicht nog veel meer mensen in de stad. Super, al die vrijwilligers.

Natuurlijk is er de vraag naar de coördinatie, ook gisteren. Dat moet goed geregeld. Het beeldverhaal dat we een paar jaar geleden maakten, is duidelijk: Mensen die ruimtes gebruiken zijn er zelf verantwoordelijk voor dat ze alles netjes achterlaten. Ook huurders. De gastvrouw en gastheer zullen daarop toezien. De afspraken voor het zaalgebruik lopen via de beheerder. Die houdt de agenda bij. Ieder die een zaal wil gebruiken moet dus zorgen in die agenda te komen. Op schermen in de hal komt elke dag een overzicht. Via pijlen wordt iedereen de goede kant op geleid. De gastvrouw of gastheer weet altijd alles en heeft ook nog eens een praatje en een kopje koffie of thee. Mooi toch? Een groots gebeuren simpel regelen, dat is de gedachte. Zo kan iedereen er des te meer plezier aan beleven.

Hartelijke groet,
ds. Peter Hendriks

